

Krullen

Sinds een half jaar heb ik ineens krullen. Een weerspiegeling van mijn vurige karakter, zeg ik wel eens gekscherend, maar stiekem ook wel serieus. Het ultieme voorbeeld van hoe geest en lichaam met elkaar verbonden zijn. Vurig dus. Eén van mijn collega's noemt mij wispelturig. Nou vind ik dat een vrij negatieve benaming. Een andere collega noemt mij temperamentvol. Kijk, dat klinkt een stuk beter. Waarschijnlijk heeft het te maken met de persoon die het zegt. Of beter gezegd, het geslacht van de persoon. De eerste, een man. De tweede, een vrouw. En tja, het is natuurlijk logisch dat vrouwen de emotie in mijn karakter veel beter begrijpen... Maar goed, krullen. Je vraagt je misschien af waarom mijn vurige karakter zich ineens openbaart, na 36 jaren steil haar te hebben gehad. Ook hier heb ik een verklaring voor. Ik heb namelijk eindelijk mijn passie gevonden.

Een paar jaar geleden besloot ik dat ik meer intens wilde gaan leven. Ik had het gevoel dat mijn leven een beetje voortkabbelde. Een gevoel van 'is dit het nou?'. Zeg maar een 'quarterlife crisis'. Dan kun je twee dingen doen: gewoon doorgaan, berusten in wat je doet en met een afgestompt gevoel leven, òf je passie ontdekken en deze intens beleven. Het eerste was voor mij geen optie, dus begon de ontdekkingsreis naar mijn passie.

Uiteindelijk kwam ik erachter dat het een ontdekkingsreis is naar jezelf. Terug naar jezelf. Eigenlijk zoals je als kind was, maar waar je in de loop der jaren steeds verder van verwijderd bent geraakt. En, na een aantal tussenstations, heb ik mijn bestemming bereikt. Ik wil schrijven!

Het lijkt nu allemaal zo logisch; als kind al schreef ik boeken, stuurde ik gedichten naar AVRO's Candlelight en won ik menig slagzinwedstrijd. Maar op de een of andere manier is het ondergesneeuwd geraakt in de keuzes die ik in de grottemensenwereld moest maken. Laatst liep ik naar de sportschool en dacht ik aan het stuk dat ik die middag had geschreven voor de krant, en ik voelde me intens gelukkig.

Ik ben gek op taal. Vreemd misschien voor iemand met een aangeboren wiskundeknobbel, maar het is nou eenmaal zo. Ook ben ik gek op wijsheden, zoals die van Confusius. Woorden, zinnen, waar waarschijnlijk jarenlang over gefilosofeerd is. Vaak maar een paar woorden. Maar met zo'n diepe betekenis dat ze je aanzetten tot nadenken en je weten te raken. Ze weten je terug te brengen naar jezelf. En zo heeft mijn eigen passie, taal en de impact van woorden, mij geholpen mij weer terug te brengen bij mijzelf.

Eén van de wijsheden die mij zó aanspreekt, dat ik het op de koelkast heb geplakt, luidt: 'Pas als je de moed toont je eigen weg te gaan, toont de weg zich aan jou'. En terwijl de woorden nogmaals in me doordringen en ik me bezin op hoe deze wijsheid op mij van toepassing is, zie ik mezelf als kind in de schoolbanken zitten met mijn vulpennetje in de hand, terwijl de juffrouw mij streng aankijkt en zegt: 'Krullen, Jolet, schrijven doe je met krullen. Elke krul heeft zijn eigen emotie.' En ik voel nog maar eens aan de krullen in mijn haar. Inderdaad.